

ЗИМАТА, ПРОЛЪТЪТА И ДЕТЕТО

Зимата: Азъ съмъ люта баба зима,
всички плаши мойто име: —
Дето пратя взоръ сърдитъ,
духва вѣтъръ мразовитъ.
Който чуе моя гласъ,
затреперва цѣлъ отъ мразъ. --
Щомъ си веждитѣ намръщя,
всѣки бѣга въ своята кѣща...

Пролѣтътa: А пъкъ азъ съмъ пролѣтътa —
Нося радостъ на свѣта:
Дето мина — зеленѣе,
де погледна, — слънце грѣе,
а усмивка дето пратя,
тамъ разцѣфватъ и цвѣтята!..

Детето: Не плаши ме, бабо зимо, —
и въвъ тебе радостъ има. —
Ами славнитѣ пързалки
за насъ — палавцитѣ малки?

— Хайде, дайте си ржцетѣ —
азъ обичамъ ви и дветѣ. —
Пролѣтъ ли е или зима,
Радостъ за децата има!

И. Стубелъ

ПРОЛЪТЪ ИДЕ!

До трънъ дѣдо седна
и далечъ погледна,
дето снѣжни ниви
дрѣмятъ мълчаливи.
Па извика дѣдо,
като лудо — младо:
— Ставай, бабо, вече
ей я отдалече
Пролѣтъ се надига,
радостна пристига...
Бѣлото кокиче
ето го наднича,
а до него чака
смѣшлю кукуряка —
чашка да разтвори
и да заговори
на поля и птички,
да запѣятъ всички...